

„BÉKÉTLÉN BÉKE”

MEGEMLÉKEZÉS TRIANONRÓL 2014-BEN

A NEMZETI ÖSSZETARTOZÁS JEGYÉBEN

PREMIER MŰVÉSZETI SZAKKÖZÉPISKOLA ÉS SZAKISKOLA

Színpadi háttérként projektoros kivetítővel Juhász Gyula Trianon című versével szimultán meg lehet jeleníteni az említett városokat, tájakat stb. S közben állóképként egy-egy kép vagy a történelmi Magyarország térképe színesítheti a színpad képét.

Bevezető

Egy 9. évfolyamos tanuló a következő gondolatokkal köszönti a hallgatóságot.

Narrátor:

Kedves Vendégek!

A trianoni tragédiára emlékezve június 4-ét a Magyar Országgyűlés 2010-ben a nemzeti összetartozás napjává nyilvánította. Az Országgyűlés a törvény elfogadásával kinyilvánította: „a több állam fennhatósága alá vetett magyarság minden tagja és közössége része az egységes magyar nemzetnek.”

Amíg a magyarság egészében megvan az összetartozás tudata, az egymásért érzett felelősség, az önző egyéni érdekek és anyagi javak hajszolása helyett a nemzet érdekeiért vállalt szolgálat, addig ez a nemzet erősödik.

A nemzeti összetartozás napja – a trianoni békediktátum

– a magyar történelem egyik legfájdalmasabb eseményéhez fűződik.

Nem elsősorban azért, mert ennek értelmében Magyarország elveszítette területének és nemzeti vagyonának mintegy kétharmadát. Hanem azért, mert az elcsatolt területeken több mint hárommillió magyar is élt. A magánéleti tragédiát – legyen szó családi viszályról vagy egy balesetről – minden ember nehezen dolgozza fel. A nemzeti tragédiát egy nemzetnek kell feldolgoznia.

„Békétlen béke” című műsorunkkal példát szeretnénk mutatni, hogy nyelvünkéből és kultúránkából erőt meríthetünk a nemzeti megújuláshoz.

Dal: Örvendj, Magyarország – Pataky Attila (www.youtube.com)

Narrátor 1:

„Nem kell beszélni róla sohasem?

De mindig, mindig gondoljunk reá!”

Becsületesen és igazul, az ökölbe szoruló kéz dacával vallotta meg Juhász Gyula a trianoni tragédia miatti keserűségét, de nem azért, mert amiről nem beszélünk, az nem létezik, amire nem gondolunk, azt elfelejtjük. Csak hát a magyarság nem fogadta meg a költő szavát, akár volt rá módja, akár nem. Amikor lett volna rá alkalma, akkor túl sokat – fecsegve, pufogtatva – beszélt róla, amikor pedig tiltották a szót, akkor még titokban sem emlékezett reá.

Megtanítottuk-e a gyermekeinket, unokáinkat arra, hogy álmukból ébredve is fel tudják sorolni a leszakított területek vármegyéit, nagyobb városait, jelentősebb hegyeit, várait, folyóit?

Megtalálják-e tétovázás nélkül a térképen Balassi Bálint, Arany János, Tamási Áron, Ady Endre, Hunyadi János, Rákóczi Ferenc, Bethlen Gábor szülőhelyét, a nándorfehérvári győzelem helyszínét? Elmagyaráztuk-e nekik, hogy hol élnek, milyen nyelven beszélnek a székelyek, a csángók, merre keressék Kalotaszeget, a Zobor vidéket vagy a Mura vidékét?

Juhász Gyula: Trianon

Első szavató:

Mert nem lehet feledni, nem, soha,
amíg magyar lesz és emlékezet,
jog és igazság, becsület, remény,
hogyan volt nekünk egy országunk e földön,
melyet magyar erő szerzett vitézül,
s magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
verejtékes munkája adta meg
szent jussunkat e drága hagyatékhoz.

Második szavató:

És nem lehet feledni, nem, soha,
hogyan a mienk volt a kedves Pozsony,
hol királyokat koronáztak egykor,
s a legnagyobb magyar hirdette hévvel,
nem volt, de lesz még egyszer Magyarország.

És nem lehet feledni, nem, soha,
hogy a mienk volt legszebb koszorúja
Európának, a Kárpátok éke.
És mienk volt a legszebb kék szalag,
az Adriának gyöngyös pártadísze.

Harmadik szavaló:

És nem lehet feledni, nem, soha,
hogy a mienk volt Nagybánya, ahol
Ferenczy festett, mestereknek álma
napfényes műveken föltündökölt,
s egész világra árasztott derűt.
És nem lehet feledni, nem soha,
hogy Váradon egy Ady énekelt,
és holnapot hirdettek magyarok.

Negyedik szavaló:

És nem lehet feledni, nem, soha
a bölcsőket és sírokat nekünk.
Magyar bölcsőket, magyar sírokat,
dicsőség és gyász örök fészkeit.
Mert ki feledné, hogy Verecke útján
jött e hazába a honfoglaló nép,
és ki feledné, hogy erdélyi síkon

túnt a dicsőség nem múló egébe
az ifjú és szabad Petőfi Sándor.
Ő egymaga a diadalmas élet,
út és igazság csillaga nekünk.
Ha őt fogod követni gyászban, árnyban,
balsorsban és kétségben, ó, magyar,
a pokol kapuin is győzni fogsz,
s a földön föltalálod már a mennyet.

Ötödik szavaló:

S tudnád feledni a szelíd Szalontát, hol
Arany Jánost ringatá a dajka?
Mernéd feledni a kincses Kolozsvárt,
Hol Corvin Mátyást ringatá a bölcső?
Bírnád feledni Kassa szent halottját,
s lehet feledni az aradi őskert
tizenhárom magasztos álmodóját?
Kik mind, mind várnak egy föltámadásra?

Narrátor 1:

Nos, elvehetjük a kezünket a szívünkről, és lehajtott főnket
is fölemelhetjük. Mert mindez nemcsak a mi szégyenünk.

Narrátor 2:

Mindenki sok hibát követett el. A mi ősünk azzal, hogy a nemzetiségek érdekeit nem vették figyelembe, oktatásukat és nyelvhasználatukat csökkentették, politikai jogokat késve vagy egyáltalán nem adtak nekik.

Narrátor 3:

A nemzetiségek hibái közé sorolhatjuk a túlzott mohóságot és azt, hogy amikor alkalmuk nyílt rá, akkor rögtön túl sokat haraptak ki Magyarország testéből. Igaz, hogy a történelmi Magyarországon az utolsó évszázadokban a magyarság mindig kisebbségben volt, de a nemzetiségek az 1918-ban keletkező saját államaik területi és egyéb igényeit eltúlozták, és ez máig ható elégedetlenséget szült.

Ők sem jártak jól, mert minél mélyebben kanyarították ki leendő területeiket Magyarországból, annál több magyar nemzetiségű lakost kaptak.

Narrátor 4:

Az antant hatalmak már az első világháború alatt titokban tárgyaltak és megegyeztek a csehekkel, szlovákokkal, szerbekkel, horvátokkal, románokkal.

Trianon, vagyis a Párizs melletti kastélyról, a tárgyalások színhelyéről elnevezett folyamat nem 1920-ban jött létre, akkor már csak szentesítették a megváltoztathatatlant.

A magyarok véleményét nem vették figyelembe, hiszen legyőzöttek voltunk, minket kiáltottak ki a nagy háború okozóinak is.

Kosztolányi Dezső: Magyar költők sikolya Európa költőihez 1919-ben

Hatodik szavaló:

Oly mélyre estünk, hogy nem hullhatunk már,

nincs is magas és nincs számunkra mély.

Anyánk nyelvén sikoltunk a világhoz,

mi lesz szívünkkel és mi lesz szavunkkal,

ha jó az éj?

Ti messze költők, akik távol innen emelkedtek az Isten szívihez, mi földön ülünk már s szavak hamuját kapargatjuk, és fölzokogva kérjük, mi lesz, mi lesz?

A versünk is már csak segélysikoltás, mely ki se hat a tűzön-poklon át, mint gyöngé csecsemőé, kit megölnek, és mint a szűzé, akit meggyaláznak a katonák.

Narrátor 1:

A magyarság ellen összefogó erők csak a hegyeinket, vizeinket, erdeinket, bányáinkat, vasútjainkat, gyárainkat és minden harmadik magyar testvérünket orozták el. De nem tiltották, mert nem tilthatták meg, hogy emlékezzünk történelmünk kilentizedére. Nem írták, mert nem írhatták elő, hogy kitépjük gyökereinket, feladjuk hagyományainkat, elveszük azokat az összetartó erőket, amiktől, Illyéssel szólva: „futó homokok, népek, házak Magyarország összeálltak.”

Ady Endre: Üdvözet a győzőnek

Hetedik szavaló:

Ne taposatok rajta nagyon!

Ne tiporjatok rajta nagyon!

Vér-vesztes, szegény, szép szívünkön,

ki, íme, száguldani akar.

Baljóslatú, bús nép a magyar.

Forradalomban élt s ránk hozták

gyógyítónak a Háborút, a Rémet

sírjukban is megátkozott gazok.

Mi voltunk a földnek bolondja,

elhasználta, szegény magyarok

Narrátor 1:

Példát vehettünk volna a lengyelektől, akik, mikor egész országukat felosztotta egymás között a német császár és az orosz cár, akkor sem adták föl a reményt, hiszen, Adyval szólva: „halat a Visztula s gyermeket a lengyel asszony ad örökké.” Ez az önmegadás és önfeladás, amitől olyan bölcs előrelátással óvta Deák Ferenc a nemzetet, legalább olyan tragédia, mint maga a trianoni csonkítás. Emlékezzünk szavaira: „...amit az önkény és az erőszak elvesz, azt virtus és jószerelem még visszaadhatja; de amiről a nemzet, félve a megpróbáltatásoktól, önként lemond, az örökre elveszett.” Ez a deáki intelem teljesedett be rajtunk, ezzel vált az országcsonkítás nemzetcsonkítássá!

Juhász Gyula: Trianon

Hetedik szavaló:

Trianon gyászos napján, magyarok,
testvéreim, ti szerencsétlen, átkos,
rossz csillagok alatt virrasztva járók,
ó, nézzetek egymás szemébe nyíltan,
s őszintén! S a nagy, nagy sír fölött
ma fogjatok kezét, s esküdjete
némán, csupán a szív veréseivel,
s a jövő hitével egy nagy esküt,
mely az örök életre kötelez!
A munkát és a küzdelmet hirdeti,
és elvisz a boldog föltámadásra.

Az összes szavaló együtt:

„Nem kell beszélni róla sohasem,
de mindig, mindig gondoljunk reá!”

A nemzeti összetartozás emléknapja nem gyásznap, még ha szomorú eseményhez is kapcsolódik.

Narrátor 2:

„A nemzeti emlékezés a Kárpát-medence népei közös jövőjének elősegítése és az európai értékek érvényesülése azt a feladatot rója ránk, hogy segítsük Trianon döntéseinek megértését és feldolgozását, ugyanakkor lehetőséget ad arra is, hogy bizonyítsuk: a nyelvéből és kultúrájából erőt merítő magyarság a történelmi tragédia után képes a nemzeti megújulásra, az előtte álló történelmi feladatok megoldására.”

Kosztolányi Dezső: Még büszkén vallom, hogy magyar vagyok

Nyolcadik szavaló:

Még büszkén vallom, hogy magyar vagyok,
és nagyapám, a régi katona
hallgatja mosolyogva, boldogan,
sebforradástól lángol homloka
s én térde közt, hadarva szavalok,
hogy győznek mindenütt a magyarok.

Dal: Emeld fel fejedet, büszke nép – Pataky Attila

Sajó Sándor: Magyarok lenni

Kilencedik szavaló:

Magyarok lenni: tudod, mit jelent?

Magasba vágyva, tengni egyre lent,
mosolyogva, mint a méla őszi táj.
Nem panaszozni senkinek, mi fáj.
Borongni mindig, mint a nagy hegyek,
mert egyre gyászlik bennünk valami.
Sokszázados bú, melyet nem lehet
sem eltitkolni, sem bevallani.
Magányban élni, ahol kusza árnyak
bús tündéreként föl-fölsírdogálnak,
s szálaiból a fájó képzeletnek
fekete fényű fátylat szövögetnek.
És bút és gyászt és sejtést egybeszöve
Ráterítik a titkos jövőre...
Rab módra húzni idegen igát,
álmodva rólad: büszke, messzi cél.
S meg-megpihenve a múlt emlékinél,
kergetni téged: csalfa délibáb.

Első szavaló:

Csalódni mindig, soha célt nem érve,
s ha szívünkben már apadoz a hit,
rátakargatni sorsunk száz sebére
önámításunk koldusrongyait...
– Én népem! Múltba vagy jövőbe nézz!

Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz.
Magyarnak lenni: tudod, mit jelent?
Küzdelmet, fájót, véges-végtelent.
Születni nagynak, bajban büszke hősnek,
de döntő harcra nem elég erősnek.
Úgy teremődni erre a világra,
hogy mindig vessünk, de mindig hiába.
Hogy amikor már érik a vetés,
akkor zúgjon rá irtó jégverés.

Második szavaló:

Föjlajzott vággyal, szomjan keseregve
a szabadító Mózeszt várni egyre,
hogy porrá zúzza azt a szirtfalat,
mely végzetünknek kövült átkául,
ránk néz merően, irgalmatlanul,
s utunkat állja zordan, hallgatag.
Bágyadtan túrni furcsa végzetünk,
mely sírni készítő tréfát úz velünk,
s mert sok bajunkat nincs kin megtorolni
egymást vádolni, egymást marcangolni.
– Majd, fojtott kedvünk hogyha megdagad,
szilajnak lenni, mint a bércpatak.
Nagy bánatoknak hangos lagziján

nagyot rikoltni: - Hajrá! Húzd, cigány!
Háborgó vérrel kesergőn vigadni,
hogy minekünk, hajh! nem tud megvirradni,
hogy annyi szent hév, annyi őserő,
megsebzett sasként sírva nyögdelő,
mért nem repülhet fönn a tiszta légben,
munkás szabadság édes gyönyörében.

Harmadik szavaló:

Hogy mért teremtett bennünket a végzet
bús csonkaságnak, fájó töredéknek!
Tombolva inni hegyeink borát,
keserveinknek izzó mámorát.
S míg vérünkben a tettvágy tüze nyargal,
fölbúgni tompa, lázadó haraggal.
S mikor már szívünk majdnem megszakad,
nagy keservünkben,
bús szégyenünkben
falhoz vágni az üres poharat.
– Én népem! Múltba vagy jövőbe nézz!
Magyarnak lenni oly bús, oly nehéz!

Negyedik szavaló:

De túl minden bűn, minden szenvedésen,

önérzetünket nem feledve mégsem,
nagy szívvel, melyben nem apad a hűség,
magyarnak lenni, büszke gyönyörűség!
Magyarnak lenni, nagy s szent akarat,
mely itt reszket a Kárpátok alatt.

Ötödik szavaló:

Ha küszködőn, ha szenvedőn, ha sírva,
viselni sorsunk, ahogy meg van írva.

Hatodik szavaló:

Lelkünkbe szíva magyar földünk lelkét,
vérünkbe oltva ősök honszerelmét.

Minden szavaló:

Féltőn borulni minden magyar rögre,
s hozzátapadni örökkön-örökre.

Befejezés, közös éneklés: Szép vagy, gyönyörű vagy

Magyarország című dal, Himnusz (lehetőleg a szöveges feldolgozás)